

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1/2025
26.06.2025. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2580/2023 од 24.05.2024. године, у седници одржаној 26.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2580/2023 од 24.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2580/2023 од 24.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2892/2019 од 30.03.2021. године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике између исплаћене и припадајуће плате за период од августа 2016. године до закључно са августом 2019. године исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом, као што је ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да доприносе за обавезно социјално осигурање (доприносе за обавезно ПИО, доприносе за обавезно здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености) за тужиоца уплати код ПИО фонда – Филијала у Београду, за период од 23.08.2016. године до 31.08.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове поступка у износу од 48.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2580/2023 од 24.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2892/2019 од 30.03.2021. године. Ставом другим

изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према оцени Врховног суда нема услова да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, нити питања у интересу равноправности грађана, нема потребе за уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини разлике између плате коју је тужена у утуженом периоду исплаћивала тужиоцу у складу са правноснажним и коначним решењем од 29.04.2008. године којим је он као запослени у привременим институцијама Косова и Метохије преузет у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године и плате коју би тужилац остварио применим одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама и Закона о платама државних службеника и намештеника. Одлука која се ревизијом побија је у складу са судском праксом у предметима са истим чињеничним и правним основом, а ревидент уз ревизију није доставио другачије правноснажне одлуке које би указвале на потребу уједначавања судске праксе или потребу за новим тумачењем права.

У складу са наведеним Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применим одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 23.08.2019. године ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 949.442,16 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић